

която чрѣзъ своитѣ окуражителни адреси прѣдизвика земанието на необходимитѣ за спасението на отечеството мѣрки. „Колкото до обвиняемитѣ, каза Карно, то само единъ фактъ ще даде отговоръ на всичкитѣ обвинения: „Франция бѣше на пропадание, кога тѣ стѣпиха въ Комитета на общественното спасение, и тя бѣше спасена, когато тѣ си излѣзоха отъ него“. Нека кажемъ това що Сципионъ бѣ казалъ: „да се качимъ въ Капитолий и да възблагодаримъ боговетѣ“. — „Има само едно срѣдство да излѣземъ отъ тая криза, прибави Карно, това е непожтността на народното прѣдставителство. Втѣсетѣ, граждани, редоветѣ си, време е вече да дадемъ отпоръ на общитѣ врагове. Прѣстанете да смазвате единъ другото, по прищевкитѣ на разярени хора, които само очакватъ струполясването на Републиката“.

Събранието като че ли само се бѣше стрѣснало отъ послѣдствията на исканията, които му се прѣдвяваха; обвиняемитѣ се считаха за спасени. Но на 12 жерминалъ, (1-й априлий) народното вълнение, прѣдизвикано отъ недостигътъ на припаси за ѣдние, както и отъ раздражението и недовлствието, подклаждано още отъ реакционеритѣ, осуети тие надѣжди. Народа нахлу въ залата викащецъ: хлѣбъ и конституцията отъ 1793 г.. Това стана причина да се исплаши събранието и да се истъргне отъ него постановлението за бързото заточение на обвиняемитѣ, за запазване на обществената безопасност.

Прѣзъ времето на тие вжтрѣшни карания военнитѣ дѣйствия се продължаваха. Много отъ военнитѣ сполуки за които ние помѣнахме въ глава IV съ цѣль да сгруппираме еднороднитѣ фактове, като напр. прѣвземанието на Холандия и възвръщанието на четеритѣхъ севѣрни крѣпости, стана слѣдъ паднието на Робеспьера.

Журданъ и Клеберъ допълниха побѣдата подъ Флюрюсъ, едина като отблѣсна австрийцитѣ отвѣдъ Рейнъ,